

Arrest

nr. 193 157 van 4 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 28 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 maart 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 31 maart 2017.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, komt op 13 augustus 2014 België binnen en dient op 14 augustus 2014 een asielaanvraag in.

Op 4 augustus 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 19 augustus 2015 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 161 552 van 8 februari 2016 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 28 oktober 2015 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 15 januari 2016 wordt deze aanvraag van 28 oktober 2015 ontvankelijk verklaard.

Op 25 mei 2016 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (13*quinquies*) van 19 augustus 2015 ingetrokken.

Op 22 november 2016 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 9 december 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende weigering van inoverweging van een meervoudige asielaanvraag.

Op 21 december 2016 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 23 januari 2017 wordt dit bevel ingetrokken.

Op 7 maart 2017 geeft de ambtenaar-geneesheer haar advies.

Op 10 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 28 oktober 2015 ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.10.2015 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

M. H., A. (R.R.: xxx)

nationaliteit: Eritrea

geboren te A. A. op (...)1990

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 15.01.2016, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om één verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Betrokkene diende op 28.10.2015 haar aanvraag in toepassing van artikel 9ter in. Ze beweert in haar aanvraag de Eritrese nationaliteit te bezitten en tot voor haar vlucht naar België 15 jaar in Sudan te hebben verbleven, haar land van gewoonlijk verblijf. Ze deelt ook mee dat ze tot de leeftijd van 9jaar in Ethiopië zou verbleven hebben maar noch de Ethiopische nationaliteit noch een verblijfsrecht te hebben in dit land.

Op het moment van indiening van haar aanvraag in toepassing van artikel 9ter was betrokkene vrijgesteld van het voorleggen van een identiteitsdocument gezien haar nog lopende asielaanvraag die op 14.08.2014 werd ingediend. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) had op 04.08.2014 een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming gezien er geen geloof kon worden gehecht aan het asielrelaas en beweerde Eritrese nationaliteit:

"Doorheen uw gehoor op het CGVS werd duidelijk dat u een erg selectieve en inconsistente kennis hebt over Eritrea en dat de kennis waarover u beschikte, zoals hierboven aangetoond, een duidelijk ingestudeerd en niet doorleefd karakter vertoonde. U legde daarnaast ook gewoon vele foutieve verklaringen af over Eritrea. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaarde Eritrese nationaliteit." (pagina 5)

"U verklaarde steeds enkel over de Eritrese nationaliteit te beschikken. Alhoewel er (onder andere door uw gebruik van de Amhaarse taal en het sporadische gebruik van de Ethiopische kalender) enige indicaties zijn dat u mogelijks van Ethiopische afkomst zou zijn, is het eerst en vooral uw eigen verantwoordelijkheid om geloofwaardige verklaringen af te leggen met betrekking tot uw werkelijke nationaliteit en herkomst, zodat u het CGVS in staat zou stellen uw eventuele vrees te beoordelen ten aanzien van het land waar u de nationaliteit van draagt, zoals voorzien in de Conventie."(pagina 6)

Op 15.01.2016 werd de aanvraag van betrokkene ontvankelijk gezet, ondanks dat DVZ reeds op de hoogte was van deze elementen. Echter, betrokkene had tegen de beslissing van het CGVS beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW), die zich nog niet had uitgesproken, en de mogelijkheid bestond dat betrokkene in een zodanig kritieke gezondheidstoestand verkeerde dat het land van herkomst of gewoonlijk verblijf van ondergeschikt belang was.

Op 07.03.2017 adviseerde ambtenaar-geneesheer dat een terugkeer naar Eritrea of Sudan niet aangewezen is gezien de noodzakelijke behandeling voor betrokkene in deze landen (voorlopig) niet beschikbaar zou zijn (zie gesloten omslag in bijlage).

Echter, de RVV nam op 08.02.2016 een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming gezien er geen geloof kon worden gehecht aan het asielaanvraag en beweerde Eritrese nationaliteit. Ook haar beweert verblijf in Sudan is niet aangetoond:

"In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen." (pagina 20)

"Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster niet aantoont noch aannemelijk maakt dat zij afkomstig is uit Eritrea. Verzoekster toont immers geen enkele band aan met dit land en ook haar verklaringen over een verblijf in Sudan zijn niet aangetoond." (pagina 20)

Aangezien betrokkene in gebreke blijft haar werkelijke land van herkomst en/of gewoonlijk verblijf kenbaar te maken, is het onmogelijk een onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst of verblijf. Het staat betrokkene vrij hierover duidelijkheid te verschaffen bij een eventuele nieuwe aanvraag.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 28.10.2015 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag dd. 14.08.2014 van betrokkene op genoemde datum nog in behandeling was werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielaanvraag gekozen / bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4§3 van de wet van 15 december 1980).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procédure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

Op 21 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielaanvraag (bijlage 13quinquies). Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak met het rolnummer 203 607.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoont op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"II. ENIG MIDDEL

Kennelijk gebrek aan materiële en formele motivering in strijd met het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, met name het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid, schending van artikel 3 E.V.R.M. en schending van het recht van verdediging

In rechte

Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele en materiele motivering vastleggen die op de tegenpartij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding;

Dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat. Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Dat het rechterlijk toezicht op de motieven Her alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwetsieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Dat het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Dat overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet een vreemdeling een machtiging tot verblijf in het Rijk kan aanvragen, indien deze 'op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Dat teneinde een beoordeling te kunnen maken omtrent de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van medische redenen, aldus steeds de situatie in het land van herkomst of het land van verblijf dient worden afgetoetst, in casu Libanon, aangezien het bestaan van het bepaalde reële risico in hoofde van de aanvrager onlosmakelijk is verbonden met het gegeven of een behandeling in het land van herkomst mogelijk is.

Dat overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet alle administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Dat artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moeten zijn.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan verweerster de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding.

Dat het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel derhalve inhoudt dat verweerster bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Dat met andere woorden, met moet voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, dient na te gaan of verweerster bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

2. Toepassing in casu

Overwegende dat de bestreden beslissing de aanvraag 9ter ongegrond verklaart omwille van het feit dat de nationaliteit van verzoekster betwist werd door het CGVS;

Dat deze redenering, echter, niet gevolgd kan worden;

Dat verzoekster als land van gewoonlijk verblijf altijd Somalië heeft aangegeven;

Dat het verblijf van verzoekster in Somalië nooit betwist werd door het CGVS; dat de eerste beslissing van het CGVS constant verwijst naar dat verblijf in Somalië, op een manier dat doet blijken dat het verblijf aannemelijk is voor het CGVS;

Dat het CGVS zich beperkt tot de vaststelling dat "Wat uw aangehaalde problemen in Sudan met een militair die met u wilde trouwen betreft (gehoor, bl. 18), moet het volgende worden opgemerkt. U verklaarde van Eritrese nationaliteit te zijn (gehoor, p. 4). Overeenkomstig artikel 1, A, (2), van de Vluchtelingenconventie dient de asielaanvraag beoordeeld te worden ten aanzien van 'het land waarvan hij de nationaliteit' bezit, in casu Eritrea.

Bijgevolg zal hier op uw aangehaalde problemen in Sudan niet verder ingegaan worden";

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad vermeldt (RVV 161 552):

"Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster niet aantoonbaar noch aannemelijk maakt dat zij afkomstig is uit Eritrea. Verzoekster toont immers geen enkele band aan met dit land en ook haar verklaringen over een verblijf in Sudan zijn niet aangetoond. Hoe dan ook dienen verzoeksters verklaringen afgewogen te worden tegen het land van haar nationaliteit. Aangezien verzoekster volhoudt dat ze de Eritrese nationaliteit bezit, kan enkel gesteld worden dat ze deze beweerde nationaliteit niet aannemelijk kon maken."

Dat het niet duidelijk is waarom Uw Raad deze kleine vermelding maakt ten aanzien van Sudan, vermelding die in de volgende zin als irrelevant wordt bestempeld, en die op niets gegrond lijkt te zijn;

Dat men hieruit absoluut niet kan afleiden dat er twijfels zouden zijn met betrekking tot het verblijf van verzoekster in Sudan gezien het arrest van Uw Raad geen motivering bevat waarom er geen geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekster verblijf in Sudan; dat de motivering van de beslissing van het CGVS bevestigd wordt in het arrest;

Dat zoals de bestreden beslissing terecht stelt, is er onduidelijkheid omtrent de nationaliteit van verzoekster; verzoekster zelf weet niet of ze eigenlijk wel een nationaliteit heeft; dat daarom de gewoontelijke verblijfplaats vermeld werd in de aanvraag 9ter, met name Sudan;

Dat artikel 9ter Vreemdelingenwet preciseert: "wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft"

Dat verzoekster haar land van gewoonlijk verblijf aannemelijk heeft gemaakt;

Dat de arts-adviseur duidelijk stelde dat de noodzakelijke behandeling niet beschikbaar is noch in Eritrea, noch in Sudan;

Dat men dus duidelijk kan afleiden dat verzoekster aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit zou ze moeten terugkeren naar het land waar ze verbleef;

Dat verzoekster zich in de absolute onmogelijkheid bevindt om duidelijkheid te scheppen omtrent haar nationaliteit;

Dat de bestreden beslissing artikel 9ter Vreemdelingenwet schendt door te oordelen dat de betwisting van verzoeksters nationaliteit als gevolg heeft dat de ziekte niet getoetst kan worden aan artikel 9ter, terwijl verzoekster haar land van gewoonlijk verblijf had aangegeven;

Dat er geen rekening werd gehouden met de beslissing van het CGVS (stuk 3) waaruit blijkt dat het land van gewoonlijk verblijf, met name Sudan, niet betwist wordt; dat de zorgvuldigheidsplicht werd hierdoor geschonden;

Dat de bestreden beslissing niet voldoende motiveert waarom er geen rekening kan worden gehouden met het risico dat een terugkeer naar Sudan zou teweegbrengen voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster;

Dat de bestreden beslissing daarenboven motiveert waarom er wel een ontvankelijkheidsbeslissing werd genomen: "de mogelijkheid bestond dat betrokkene gezondheidstoestand verkeerde dat het land van herkomst of gewoonlijk verblijf van ondergeschikt belang was";

Dat er niet gemotiveerd werd waarom het niet langer het geval zou zijn;

Dat het gezondheidstoestand van verzoekster niet verbeterd is; dat het nog altijd zodanig ernstig is dat het land van herkomst van ondergeschikt belang is;

Dat de motiveringsplicht uit artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 à 3 van de wet van 29 juli 1991 eveneens geschonden werden;"

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de materiële en formele motiveringsplicht;*
- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- artikel 3 EVRM;*
- de rechten van verdediging.*

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat haar land van gewoonlijk verblijf Sudan zou zijn, terwijl de arts-adviseur in zijn advies motiveerde dat de noodzakelijke behandeling niet beschikbaar is in Eritrea of in Sudan.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie terecht oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond is.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

De verzoekende partij diende op 28.10.2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In deze aanvraag beweerde de verzoekende partij dat de Eritrese nationaliteit te bezitten. Zij stelt eveneens dat zij tot voor haar vlucht naar België 15 jaar in Sudan heeft verbleven, waardoor Sudan haar land van gewoonlijk verblijf zou zijn.

Uit het advies van de arts-adviseur dd. 07.03.2017 blijkt dat de aandoening van de verzoekende partij momenteel een reëel risico vormt voor haar leven of fysieke integriteit alsook dat er voorlopig geen adequate behandeling is in haar beweerde land van herkomst, m.n. Eritrea, noch in haar land waar zij 7 jaar zou hebben gewoond, m.n. Sudan.

Echter, door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd geheel terecht vastgesteld dat de verzoekende partij in gebreke blijft om haar werkelijk land van herkomst en/of haar gewoonlijk verblijf kenbaar te maken.

Verweerder laat gelden dat de Commissaris-generaal op 04.08.2015 beslists de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij te weigeren. De Commissaris-generaal motiveerde dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar voorgehouden Eritrese nationaliteit.

Tegen deze beslissing werd beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 161.552 van 08.02.2016 eveneens oordeelde dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij dient te worden geweigerd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen motiveerde dat de verzoekende partij niet aantoont, noch aannemelijk maakt dat zij afkomstig is van Eritrea.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is verder ook van oordeel dat de verzoekende partij haar verklaringen nopens haar verblijf in Sudan evenmin aannemelijk maakt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen motiveert hieromtrent als volgt:

“3.35. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28juli1951 en goedgekeurd bij wet van 26juni1953, in aanmerking worden genomen.

(...)

3.36. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster niet aantoont noch aannemelijk maakt dat zij afkomstig is uit Eritrea. Verzoekster toont immers geen enkele band aan met dit land en ook haar verklaringen over een verblijf in Sudan zijn niet aangetoond. Hoe dan ook dienen verzoeksters verklaringen afgewogen te worden tegen het land van haar nationaliteit.

Aangezien verzoekster volhoudt dat ze de Eritrese nationaliteit bezit, kan enkel gesteld worden dat ze deze beweerde nationaliteit niet aannemelijk kon maken.”

Verweerder benadrukt nog dat de adjunct-Commissaris generaal op 09.12.2016 oordeelde dat de meervoudige asielaanvraag van de verzoekende partij niet in overweging kan worden genomen. De adjunct-Commissaris generaal herhaalde dat niet blijkt dat de verzoekende partij aannemelijk heeft gemaakt dat zij over de Eritrese nationaliteit beschikt.

Het is aldus niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat, aangezien de verzoekende partij in gebreke blijft haar werkelijke land van herkomst en/of haar gewoonlijk verblijf kenbaar te maken, het onmogelijk is om een onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst of verblijf.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vermocht zich hierbij o.m. steunen op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen alwaar geoordeeld werd dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij de Eritrese nationaliteit bezit alsook dat de verklaringen nopens haar verblijf in Sudan evenmin worden aangetoond.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de inhoud van voormeld arrest en meent dat zij niet kan begrijpen waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze afweging heeft gemaakt, is niet van die aard om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissing.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij verder tracht te laten uitschijnen, blijkt uit de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal dd. 04.08.2015 geenszins dat het land van gewoonlijk verblijf, m.n. Sudan, niet zou worden betwist.

Integendeel, de Commissaris-generaal motiveert nopens de verklaringen van de verzoekende partij over het voorgehouden verblijf in Sudan het volgende:

“Overeenkomstig artikel 1, A (2), van de Vluchtelingenconventie dient de asielaanvraag beoordeeld te worden ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in casu Eritrea. Bijgevolg zal hier op uw aangehaalde problemen in Sudan niet verder ingegaan worden.”

Uit voormelde motivering kan aldus niet worden afgeleid dat de Commissaris-generaal het verblijf van de verzoekende partij in Sudan niet zou betwisten.

Volledigheidshalve benadrukt verweerder nog dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volle rechtsmacht beschikt indien zij kennis neemt van een beroep tegen een weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal. Dit betekent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het geschil volledig aan een nieuw onderzoek zal onderwerpen en zich over de grond van het geschil dient uit te spreken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht aldus besluiten dat ook de verklaringen van de verzoekende partij nopens haar verblijf in Sudan niet aannemelijk worden gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te verkrijgen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke

gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.2. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 7 maart 2017, dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing en dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd, luidt als volgt:

“M. H., A. (R.R.: xxx)

Vrouwelijk

Nationaliteit: Eritrea

geboren te A. A. op (...) 1990

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 28.10.2015.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

Verwijzend naar het SMG en de medische attesten van Dr. R. D. d.d. 19/10/2015, 25/08/2015, 21/05/2015, 18/12/2014, 02/10/2014 en het psychologisch rapport van Mevr. A.-S. M. d.d. 29/11/2016

blijkt dat Mevr. M. H. A. sinds 08/2014 lijdt aan een HIV-infectie die stabiel blijft met antiretrovirale medicatie (Tivicay en Kivexa). Betrokkene dient hiervoor blijvend behandeld te worden met de nodige deskundigheid en middelen.

Uit onderzoek van de MedCOI-databank blijkt dat in haar land van oorsprong, Eritrea, en in het land waar zij 7 jaar gewoond heeft, Soedan, deze antiretrovirale middelen momenteel niet beschikbaar zijn, op dolutegravir (Tivicay) na, waar er in Soedan een tijdelijk bevoorradingsprobleem voor bestaat.

- Aanvraag Medcoi van 16.12.2016 met het unieke referentienummer BMA 8987

- Aanvraag Medcoi van 16.12.2016 met het unieke referentienummer BMA 8988

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de aandoening momenteel een reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene en dat er voorlopig geen adequate behandeling is in het land van herkomst, Eritrea, noch in het land waar ze 7 jaar gewoond heeft, Soedan”

Conclusie:

Vanuit medisch oogpunt is een terugkeer naar het herkomstland of land van verblijf voor de duur van 1 jaar niet aangewezen. Na 1 jaar dient er een her-evaluatie te gebeuren van de medische conditie van betrokkene en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van behandeling in haar land van herkomst en land van verblijf.”

In de bestreden beslissing wordt dit advies vermeld maar wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing van 4 augustus 2014 geen geloof hechtte aan verzoeksters beweerde Eritrese nationaliteit, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 8 februari 2016 bevestigde dat er geen geloof gehecht kon worden aan verzoeksters Eritrese nationaliteit en afkomst en dat “ook haar verklaringen over een verblijf in Sudan (...) niet (zijn) aangetoond”. De gemachtigde van de staatssecretaris besluit vervolgens:

“Aangezien betrokkene in gebreke blijft haar werkelijke land van herkomst en/of gewoonlijk verblijf kenbaar te maken, is het onmogelijk een onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst of verblijf. Het staat betrokkene vrij hierover duidelijkheid te verschaffen bij een eventuele nieuwe aanvraag.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

3.3.3. Verzoekster voert aan dat voor het beoordelen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de situatie in het land van herkomst of het land van verblijf dient te worden bekeken. Verzoekster voert aan dat zij als land van gewoonlijk verblijf Sudan heeft opgegeven. (De Raad merkt op dat verzoekster in het verzoekschrift tevens Libanon en Somalië vermeldt als land van gewoonlijk verblijf, maar verder in het middel vermeldt zij Sudan. Uit het geheel van het verzoekschrift en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de vermelding van Libanon en Somalië materiële vergissingen betreft.)

Zij stelt dat haar verblijf in Sudan wel geloofwaardig is, gezien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing van 4 augustus 2015 enkel stelde “Overeenkomstig artikel 1, A, (2) van de Vluchtelingenconventie dient de asielaanvraag beoordeeld te worden ten aanzien van ‘het land waarvan hij de nationaliteit bezit’ in casu Eritrea. Bijgevolg zal hier op uw aangehaalde problemen in Sudan niet verder ingegaan worden.” en haar verblijf in Sudan dus niet betwist werd. Vervolgens wijst verzoekster er op dat in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 161 552 van 8 februari 2016 op onduidelijke wijze slechts een kleine vermelding wordt gemaakt inzake Sudan, met name “en ook haar verklaringen over een verblijf in Sudan zijn niet aangetoond”, die irrelevant lijkt en op niets gegrond lijkt te zijn. Verzoekster is dus de mening toegedaan dat er geen

twijfel bestaat over haar land van verblijf, met name Sudan: het arrest van de Raad bevat geen motivering waarom er geen geloof zou kunnen gehecht worden aan verzoeksters verblijf in Sudan en het verblijf in Sudan wordt niet betwist in de beslissing van de commissaris-generaal.

Verzoekster wijst erop dat zij zelf niet weet welke nationaliteit zij heeft en dat ze daarom in de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet melding heeft gemaakt van haar gewoonlijke verblijfplaats, met name Sudan. Verzoekster meent dat zij haar land van gewoonlijk verblijf aannemelijk heeft gemaakt en dat de ambtenaar-geneesheer duidelijk stelde dat de voor verzoekster noodzakelijke behandeling niet beschikbaar is in Eritrea of in Sudan. Verzoekster meent dus dat de bestreden beslissing artikel 9ter van de vreemdelingenwet schendt door te oordelen dat de betwisting over verzoeksters nationaliteit als gevolg heeft dat de ziekte niet kan worden getoetst aan artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekster herhaalt dat zij wel degelijk haar land van gewoonlijk verblijf heeft vermeld. De zorgvuldigheidsplicht is geschonden door geen rekening te houden met de beslissing van de commissaris-generaal, waarin dit land van gewoonlijk verblijf niet wordt betwist.

Verzoekster voert tevens de schending van de motiveringsplicht aan omdat niet gemotiveerd wordt waarom niet langer het geval zou zijn dat “betrokkene in een zodanig kritieke gezondheidstoestand verkeerde dat het land van herkomst of gewoonlijk verblijf van ondergeschikt belang was”, wat wel het geval was op het ogenblik dat haar aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

3.3.4. In de bestreden beslissing wordt het land van gewoonlijk verblijf dat verzoekster had opgegeven, Sudan, niet aanvaard omdat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof hechtte aan verzoeksters Eritrese nationaliteit en omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen geloof hechtte aan verzoeksters Eritrese nationaliteit en omdat haar beweerd verblijf in Sudan niet is aangetoond, zodat verzoekster in gebreke blijft om haar werkelijk land van herkomst of van gewoonlijk verblijf kenbaar te maken.

Zoals weergegeven onder punt 3.3.3. van dit arrest betwist verzoekster deze motieven. Waar verzoekster aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist dat verzoekster in Sudan verbleef, wordt opgemerkt dat in deze beslissing van 4 augustus 2015 enkel gesteld wordt dat niet zal worden ingegaan op haar aangehaalde problemen in Sudan omdat de asielaanvraag overeenkomstig de vluchtelingenconventie moet worden onderzocht ten opzichte van het land van nationaliteit. Dit houdt evenwel niet in dat er zonder meer geloof wordt gehecht aan verzoeksters verblijf in Sudan. Er wordt gewoon meegedeeld dat eventuele problemen aldaar niet worden onderzocht en waarom. Verzoekster gaat er hiermee ook aan voorbij dat de commissaris-generaal ook stelde dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar Eritrese nationaliteit, dat verzoekster mogelijk van Ethiopische afkomst is en dat het haar eigen verantwoordelijkheid is om geloofwaardige verklaringen af te leggen met betrekking tot haar werkelijke nationaliteit en herkomst. Deze passage van de beslissing van de commissaris-generaal wordt weergegeven in de bestreden beslissing. In het verzoekschrift stelt verzoekster in dit verband enkel dat ze zelf in de onmogelijkheid verkeert om duidelijkheid te scheppen over haar nationaliteit.

Waar verzoekster aanvoert dat de vaststelling in het arrest van de Raad dat haar verklaringen over een verblijf in Sudan niet zijn aangetoond, niet steunt op enige grond omdat er geen motivering is waarom hier geen geloof aan zou kunnen worden gehecht, merkt de Raad op dat verzoekster de mogelijkheid had om cassatieberoep aan te tekenen tegen dit arrest. Zij heeft dit ook gedaan, maar de Raad van State heeft bij beschikking nr. 11. 891 van 3 april 2016 dit beroep niet toelaatbaar verklaard. Het arrest van de Raad nr. 161 552 van 8 februari 2016 waarin gesteld wordt dat verzoekster haar Eritrese nationaliteit niet aannemelijk maakt “*en ook haar verklaringen over een verblijf in Sudan zijn niet aangetoond*”, heeft gezag van gewijsde. Het getuigt niet van een foutieve feitenvinding, het is niet onzorgvuldig en evenmin kennelijk onredelijk om te verwijzen naar de vaststellingen gedaan in dit arrest.

Bijgevolg kon op grond van een correcte feitenvinding en in alle redelijkheid worden vastgesteld dat verzoekster in gebreke blijft haar werkelijk land van herkomst of van gewoonlijk verblijf kenbaar te maken, zodat het onmogelijk is een onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst of verblijf.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat in het arrest van de Raad nr. 161 552 van 8 februari 2016 ook het volgende wordt gesteld: “*Verzoeksters bekendheid met Eritrea en haar bewering in Sudan met Eritrese mensen geleefd te hebben wordt verder ondergraven doordat ze het Eritrese (Gregoriaanse) en Ethiopische (Koptische) kalendersysteem dooreen gebruikt. Indien verzoekster inderdaad op 10-jarige*

leeftijd in Sudan woonde en daar opgroeide dan kan verwacht worden dat ze eerder de Eritrese kalender zou gebruiken. Dit is niet het geval en verzoekster blijkt vooral met de afwijkende en specifieke Ethiopische kalender bekend.” (p. 16)

Over verzoeksters beperkte kennis van de Tigrinya taal (de taal van Eritrea) en de goede kennis van de Amhaarse taal (de taal van Ethiopië) wordt in dit arrest het volgende overwogen: *“De Raad stelt aldus vast dat verzoekster niet vlot kan spreken in een taal die in Eritrea wordt gesproken terwijl Amhaars geen officiële taal is van Eritrea en er ook niet als zodanig gesproken wordt. Het Amhaars is wel de officiële (taal) in Ethiopië (...).” (p. 17)*

Over de niet noodzakelijkheid van de beoordeling van verzoeksters problemen in Sudan wordt het volgende overwogen: *“Verzoeksters bewering dat de situatie in Sudan dient te worden meegenomen in de beoordeling kan niet worden gevolgd. (...) Vooreerst dient te worden herhaald dat verzoekster gesteld heeft dat ze vóór de onafhankelijkheid van Eritrea is geboren in Addis Abeba, de huidige hoofdstad van Ethiopië. Haar ouders waren van Tigrinya etnie en toen uiteraard van Ethiopische nationaliteit. Verzoeksters moeder is gestorven voor de onafhankelijkheid van Eritrea. Verzoekster beweert maar maakt niet aannemelijk dat haar vader gedeporteerd zou zijn, te meer hij een Ethiopische politiemans was en al evenmin wordt aangetoond dat dergelijke personen het voorwerp waren van deportatie. Verzoekster beweert de Eritrese nationaliteit te bezitten na haar deportatie naar Eritrea. Zoals hoger gesteld toont verzoekster niet aan bekend te zijn met Eritrea en de Eritrese nationaliteit te hebben verworven. Indien verzoekster de Ethiopische nationaliteit niet verloren heeft, dan kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster geen geloofwaardige problemen met Ethiopië aanvoert. Immers verzoekster toont niet aan gedeporteerd te zijn uit Ethiopië. Er bestaat geen betwisting dat verzoekster niet de Sudanese nationaliteit bezit. Er zijn dan ook geen redenen om verzoeksters asielaanvraag te beoordelen ten opzichte van Sudan” (p. 20)*

3.3.5. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet als landen van herkomst en/of gewoonlijk verblijf Eritrea en Sudan heeft vermeld en volledigheidshalve Ethiopië heeft toegevoegd, gezien zij naar eigen zeggen daar geboren is en tot haar negen jaar heeft gewoond. Daarom heeft de ambtenaar-geneesheer de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de zorgen voor verzoekster onderzocht wat betreft Eritrea (land van beweerd nationaliteit) en Sudan (land van beweerd laatste verblijf). Het is evenwel niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris vervolgens nog onderzoekt of de in de aanvraag opgegeven landen wel effectief de landen van herkomst en/of gewoonlijk verblijf van verzoekster zijn. Het is niet kennelijk onredelijk en het steunt niet op een foutieve feitenvinding om vast te stellen dat er betwisting is over verzoeksters land(en) van herkomst of van gewoonlijk verblijf. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk en steunt het niet op een foutieve feitenvinding om vervolgens vast te stellen dat de toetsing voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, met name *“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”* niet kan gebeuren, aangezien verzoekster niet aantoonst wat haar land van herkomst of land van verblijf is. Zoals reeds gesteld mocht de gemachtigde van de staatssecretaris hiervoor in alle redelijkheid verwijzen naar het arrest van de Raad nr. 161 552 van 8 februari 2016.

Waar verzoekster meent dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden is omdat geen rekening werd gehouden met de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 augustus 2015, in de mate waarin gesteld wordt dat niet wordt ingegaan op haar aangehaalde problemen in Sudan omdat de asielaanvraag overeenkomstig de vluchtelingenconventie moet worden onderzocht ten opzichte van het land van nationaliteit wordt opgemerkt dat uit de bestreden beslissing, de vermelding dat niet wordt ingegaan op de problemen in Sudan, op zich niet inhoudt dat zonder meer wordt aanvaard dat verzoekster in Sudan verbleven heeft. Tevens wordt erop gewezen dat het arrest van de Raad in volle rechtsmacht werd genomen en dat door de devolutive werking van het beroep, de Raad niet noodzakelijk gebonden is door de motieven van de beslissing van de commissaris-generaal maar eigen motieven in de plaats kan stellen, *quod in casu*. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht is niet aangetoond.

3.3.6. Waar verzoekster aanvoert dat niet wordt gemotiveerd waarom er geen rekening kan worden gehouden met het risico dat een terugkeer naar Sudan zou teweegbrengen voor verzoekster, wordt erop gewezen dat hierover wel wordt gemotiveerd, met name dat niet wordt aanvaard dat Sudan haar

werkelijke land van herkomst en/of gewoonlijk verblijf is en dat het verzoekster vrij staat om hierover duidelijkheid te verschaffen bij een eventuele nieuwe aanvraag.

Waar verzoekster aanvoert dat niet wordt gemotiveerd dat het niet langer het geval is dat verzoekster zich in een zodanige gezondheidstoestand bevindt dat het land van herkomst of gewoonlijk verblijf van ondergeschikt belang is, en waar zij meent dat dit wel het geval is, wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing hierover het volgende wordt gesteld:

“Op het moment van indiening van haar aanvraag in toepassing van artikel 9ter was betrokkene vrijgesteld van het voorleggen van een identiteitsdocument gezien haar nog lopende asielaanvraag die op 14.08.2014 werd ingediend. (...) Op 15.01.2016 werd de aanvraag van betrokkene ontvankelijk gezet, ondanks dat DVZ reeds op de hoogte was van deze elementen. Echter, betrokkene had tegen de beslissing van het CGVS beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), die zich nog niet had uitgesproken, en de mogelijkheid bestond dat betrokkene in een zodanig kritieke gezondheidstoestand verkeerde dat het land van herkomst of gewoonlijk verblijf van ondergeschikt belang was.”

Hieruit blijkt dat de aanvraag van verzoekster ontvankelijk werd verklaard ondanks het niet kunnen voorleggen van een identiteitsdocument, zij genoot een vrijstelling omdat haar asielaanvraag nog hangende was, en omdat de mogelijkheid bestond dat verzoekster in een zodanig kritieke gezondheidstoestand verkeerde dat het land van herkomst of gewoonlijk verblijf van ondergeschikt belang was.

Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde met deze zinsnede in de bestreden beslissing toepassing maakte van één van de mogelijkheden voorzien in dit artikel: *“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit”* en deze mogelijkheid niet kon uitsluiten zonder verder onderzoek. Om deze reden werd de aanvraag ontvankelijk verklaard en werd er vervolgens een onderzoek ten gronde van de aanvraag gedaan.

Er dient te worden benadrukt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet verhindert dat de gemachtigde van de staatssecretaris, nadat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaart, een verder onderzoek ten gronde doorvoert inzake de aanvraag en de voorgelegde documenten. Het gegeven dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk werd verklaard, laat niet toe te besluiten dat dit zou verhinderen dat de aanvraag in de latere gegrondheidsfase wordt afgewezen.

In casu wordt in de bestreden beslissing niet ontkend dat verzoekster lijdt aan een welbepaalde aandoening, maar in het advies van de ambtenaar-geneesheer van 7 maart 2017, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, wordt gesteld dat deze aandoening *“stabiel blijft met antiretrovirale medicatie”* en dat verzoekster hiervoor blijvend behandeld moet worden.

Uit de samenlezing van de bestreden beslissing met het advies dat bij deze bestreden beslissing werd gevoegd, blijkt dat aanvaard wordt dat verzoekster lijdt aan een aandoening, dat er een behandeling is voor deze aandoening maar dat het onmogelijk is om een onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van deze behandeling in het land van herkomst of verblijf omdat verzoekster in gebreke blijft haar werkelijk land van herkomst en/of gewoonlijk verblijf kenbaar te maken. Zoals reeds gesteld onder punt 3.3.5. van dit arrest kon de gemachtigde van de staatssecretaris dit in alle redelijkheid en op grond van een correcte feitenvinding vaststellen.

Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg duidelijk waarom de aanvraag van verzoekster ongegrond wordt verklaard, nadat ze eerder ontvankelijk werd verklaard. Verzoekster kan in dit verband niet dienstig de schending van de motiveringsplicht aanvoeren.

Waar verzoekster aanvoert dat haar gezondheidstoestand zodanig erg is dat het land van herkomst of van verblijf nog steeds van ondergeschikt belang is, wordt vastgesteld dat zij eraan voorbijgaat dat werd vastgesteld dat haar aandoening stabiel blijft met antiretrovirale medicatie. Bijgevolg moet kunnen worden nagegaan wat het land van herkomst en/of gewoonlijk verblijf is, om na te gaan of deze antiretrovirale medicatie er beschikbaar en toegankelijk is, want dan zou verzoekster zich terug daar naartoe kunnen begeven.

3.3.7. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Zoals hoger reeds gesteld slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.8. Verzoekster voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van de rechten van de verdediging, maar laat na om in het middel op concrete wijze aan te duiden hoe de bestreden beslissing deze bepaling en beginsel zou schenden. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Dit is *in casu* niet het geval. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET